

Nr 286

Av herr **Andersson** i Brämhult, om viss ändring i lagen om tillståndstvång för byggnadsarbete.

Under senare år har statsmakterna kommit att inta en alltmer accentuerad positiv hållning till de problem, som folkomflyttningen från landsbygden till städer och tätorter för med sig. Riksdagen har vid flera tillfällen i uttalanden gett uttryck åt nödvändigheten av att åtgärder vidtas för att rusta upp landsbygden därefter, att den får möjligheter att bjuda en standard, som i möjligaste mån är likvärdig den städerna har att bjuda. Många praktiska åtgärder i denna riktning har också vidtagits. Genom Kungl. Maj:ts beslut har det beretts möjlighet att utreda frågan om en eventuell utflyttning från Stockholm av ett par statliga ämbetsverk. Ett betydande antal industriella företag har genom arbetsmarknadsstyrelsens lokaliseringsbyrå kunnat lokaliseras på ett sådant sätt, att de blivit ett stöd för landsbygden. Även genom landskommunernas åtgärder har mycket åstadkommit i samma riktning. Det är riktigt och naturligt att de små tätorterna därvid ges uppgiften att vara förvaltnings-, sysselsättnings- och servicecentra i sina respektive bygder.

De sålunda vidtagna åtgärderna är dock långt ifrån tillräckliga. Av de vid senaste årsskifte publicerade folkmängdsuppgifterna framgår, att folkomflyttningen från landsbygden till städerna och de större tätorterna fortgår i oförminskad för att inte säga allt raskare takt. En sammanställning av det preliminärt beräknade invånarantalet i städerna vid 1956 års början visar, att den sammanlagda befolkningsökningen i dessa under år 1955 uppgick till ungefär 60 000, eller lika många människor som ryms i en större svensk stad. En betydande del av denna städernas befolkningsökning hade sin grund i motsvarande minskning i de mindre tätorterna på landsbygden. Härigenom har dessa försvagats i sin uppgift att vara centra i bygden, och det torde vara ofrånkomligt att ytterligare åtgärder med det snaraste vidtas för att stärka dem.

I första hand gäller det att underlätta tillkomsten av nya sysselsättningsmöjligheter. Byggnationer för nya industriella företag är dock alltså underkastade byggnadsregleringen, och för uppförande av vissa bostadshus erfordras igångsättningstillstånd. Erfarenheten har visat, att detta varit hämmande för tillkomsten av nya företag eller utvidgning av äldre företag i landsbygdens tätorter. Företagarna har menat, att då svårigheten att er-

hålla byggnadstillstånd varit densamma ute på landsbygden som i de större tätorterna, har man inte haft anledning söka sig ut i de mindre tätorterna. I stället har man avvaktat tills möjligheter att bygga har getts på den större orten.

Ett avskaffande av tillståndsgivningen för de mindre orterna skulle väsentligt underlätta industrilokaliseringen dit. Därmed skulle varje ny företagare ha möjlighet att utan omgång påbörja planlagda byggnationer i en mindre ort, och den möjligheten skulle bidra till att göra honom positivt inställd till en ur landsbygdens synpunkt lämplig lokalisering. Någon större olägenhet ur den synpunkten, att det är önskvärt att uppehålla en jämn sysselsättning inom byggnadsbranschen, torde icke behöva befaras, om man begränsar den fria sektorn att endast omfatta orter med upp till 5 000 invånare.

Med anledning av det sålunda anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i lagen av den 30 juni 1943 (nr 444) om tillståndstvång för byggnadsarbete att orter med upp till 5 000 invånare undantages från lagens bestämmelser, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till sådan lagändring.

Stockholm den 26 januari 1956

Torsten Andersson
i Brämhult
